Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 50 groszy

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO-PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja: Księgarnia Prawnicza
Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr 49 (95) Warszawa, 3 grudnia 1938 r. Rok III

TREŚĆ:

Adwokat Dr LEUCHTER
Kraków

UJAWNIENIE NAZWISK BIEGŁYCH

(dokończenie)

IV. Jeżeli na zasadzie art. 26 OP uzasadniony jest zarzut przeciwko członkowi komisji odwoławczej, z powodu jego ujemnych kwalifikacyj moralnych albo stosunków łączących go z płatnikiem a wymienionych w art. 36 § 1 OP, przeto tym bardziej uzasadniony jest zarzut tej samej treści odnoszący się do znawcy. Znawca bowiem często sam jeden lub w połączeniu z drugim składa opinię, która decyduje o wy-

miarze, podczas gdy członek komisji odwoławczej tylko bierze udział w rozstrzygnięciu ciała zbiorowego. Niebezpieczeństwo narażenia płatnika na ujemne konsekwencje przez członka komisji odwoławczej jest znacznie mniejsze, aniżeli przez znawcę, a zatem przyjąć należy nie tylko dopuszczalność wyłączenia znawcy w ogólności i to nie tylko z powodu uzasadnionej obawy stronniczości, ale ze wszystkich przyczyn uzasadnionych, przy czym liberalne ustosunkowanie się do żądań strony uznać należy za wskazane.

Wniosek ten wynika również pośrednio z art. 107 OP, w myśl którego przysługuje stronie prawo powołania na własny koszt biegłego, celem stwierdzenia ściśle określonej okoliczności. Strona, która nie zna nazwiska biegłego już przesłuchanego, miałaby to ryzyko, iż powołując biegłego, który już był przesłuchany, naraziłaby się na odrzucenie dowodu z tego biegłego przez komisję odwoławczą z tym słusznym uzasadnieniem, iż po myśli art. 72 § 2 OP przeprowadzenie zaofiarowanego dowodu może być zaniechane, gdy środek dowodowy oczywiście nie nadaje się do stwierdzenia pewnej okoliczności, co zasadnie odnieść można do dowodu znajdującego się w aktach.

Również z postanowień § 156 IP wynika pośrednio obowiązek władz skarbowych do udzielenia płatnikowi nazwiska biegłego przesłuchanego w postępowaniu wymiarowym. Polecanie uwzględnienia żądania odnośnie zmiany w osobie biegłego, jeżeli płatnik podnosi zarzuty konkretne przeciwko jego ocenie, lub jego opinii, dowodzi, że postanowienie Instrukcji Podatkowej należy interpretować rozszerzająco, oraz że praktyka powinna iść w tym kierunku, aby stronie bezwzględnie zagwarantować możność podniesienia zarzutów dotyczących albo jej osobistego stosunku do znawcy, albo kwalifikacji moralnych, fachowych osoby przesłuchanego znawcy.

ORZECZNICTWO W PRZEDMIOCIE KSIĘGOWOŚCI

133.

SPÓŹNIONE KSIĘGOWANIE FAKTUR.

Zarzuty płatnika przeciwko zdyskwalifikowaniu ksiąg handlowych—że spóźnione księgowanie faktury nastąpiło wskutek nieprzyjęcia chwilowego towaru ze względu na jego wady i późniejszego uzgodnienia faktury z towarem; że każdorazowe przybycie towaru uwidacznione było w specjalnej książce konsygnacyjnej o stronach kolejno numerowanych — są istotne pod kątem widzenia oceny prawidłowości ksiąg i powinny być przez władzę zbadane.

NTA, 8 czerwca 1938, l. rej. 4850/36.

Z uzasadnienia. Firma „D", spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie zaskarżyła do Najwyższego Trybunału Administracyjnego orzeczenia Komisji Odwoławczej w Warszawie z dnia 8 czerwca 1936 r. w sprawie wymiaru po-

datku przemysłowego za rok 1933.

W powyższej skardze podnosi skarżąca zarzut wadliwości postępowania w związku z nierozprawieniem się z wyjaśnieniami odwołania w sprawie prawidłowości ksiąg handlowych.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Władza pozwana, odrzucając księgi handlowe, jako nieprawidłowe, wysunęła w motywach orzeczenia, jako powód tej dyskwalifikacji *niechronologiczne księgowanie faktur dostawców,* a w szczególności cztery wypadki takiego księgowania.

Płatniczka atoli broniła się przed powyższym zarzutem w toku postępowania administracyjnego, a mianowicie w piśmie wyjaśniającym z 4 lutego 1935 r., oraz w odwołaniu.

W szczególności skarżąca, powołując się na przepis § 2 pkt 3 rozporządzenia z 13 kwietnia 1932 r. poz. 412 Dz. Ust., twierdziła, iż *spóźnione księgowanie czterech pozycyj, wspomnianych w protokóle badania ksiąg handlowych. nastąpiło wskutek nieprzyjęcia chwilowego towaru z uwagi na wady towaru. tak iż księgowanie mogło nastąpić dopiero po uzgodnieniu rachunku z towarem.*

Zarazem twierdziła skarżąca w swej obronie, iż każdorazowe *przybycie towaru uwidoczniane było w specjalnej książce konsygnacyjnej o stronach ponumerowanych kolejno i że ta księga okazana była buchalterowi urzędowemu podczas badania ksiąg.*

Otóż władza pozwana *zarzutów powyższych, które były istotne pod kątem widzenia oceny prawidłowości ksiąg* nie zbadała, ani też w orzeczeniu, nieuwzględniającym powyższych zarzutów, nie podała do wiadomości płatnika faktycznych i prawnych motywów orzeczenia wbrew postanowieniu art. 116 ordynacyj podatkowej (nowej numeracji), lecz ograniczyła się do powtórzenia przyczyny w orzeczeniu wymiarowym przytoczonej, oraz do powołania się na przepisy artykułów ustawy o podatku przemysłowym, które uchylone zostały przez wprowadzenie ordynacji podatkowej.

W związku z powyższą wadliwością Najwyższy Trybunał Administracyjny na zasadzie postanowienia art. 84 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 806/32 Dz. Ust. uchylił zaskarżone orzeczenie, zarządzając zarazem zwrot opłaty od skargi w myśl art. 95 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej poz. 150/37 Dz. Ust.

Cytowane w ogłoszonym wyżej wyroku NTA Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 13.4.1932 wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie prowadzenia, badania i oceny ksiąg handlowych dla celów państwowego podatku przemysłowego (DURP, 1932, poz. 412) utraciło moc obowiązującą.

Jednakże przytoczone w tym Rozporządzeniu zasady prowadzenia ksiąg handlowych, uzasadniające— według tegoż rozporządzenia — uznanie ksiąg za nieprawidłowe, nie utraciły na aktualności — o ile nie są sprzeczne z przepisami nowego Kodeksu Handlowego z 1934 r. Stanowią one bowiem niejako urzędowy zbiór najistotniejszych zasad rachunkowości zaczerpnięty z teorii księgowości i zwyczajów kupieckich.

Pkt. 3 § 2 tegoż Rozporządzenia zawierał między innymi, następujące zasady.

> *„Rachunki wynikające z operacyj towarami ulegają księgowaniu: u wysyłającego towar w dacie wysyłki towaru, zaś u otrzymającego towar—po przyjęciu towaru (po uzgodnieniu rachunku z towarem), niezależnie od pokrycia rachunku, względ-*

nie zapłaty należności. W każdym razie otrzymanie towaru winno być uwidocznione w księgach".

Otrzymanie towaru przez odbiorcę winno być uwidocznione w księgach „w każdym razie", tj. niezależnie od tego, czy nastąpiło już przyjęcie („odbiór") towaru (uzgodnienie towaru z rachunkiem), czy nie. Właściwe księgowanie następuje po odbiorze towaru (uzgodnieniu towaru z rachunkiem). Taki jest oczywisty sens cytowanego przepisu.

Kwestia, czy odbiorca powinien uwidocznić towar już mu wydany ale jeszcze przezeń nie „przyjęty" („odebrany", sprawdzony) — jest sporna.

Prof. Góra wypowiada się za księgowaniem przez nabywcę wydanego mu towaru—nawet przed jego „odbiorem".

„Z osnowy art. 301 § 1 Kodeksu Zobowiązań, pisze prof. Góra (glosa w OPA do poz. 1416 za r. 1936), wynika, że, o ile umowa sprzedaży nie zawiera odmiennego postanowienia, „towar w drodze" uważać należy za własność adresata. Wskazuje na to stereotypowa klauzula w fakturach kupieckich: „wysyłamy towar na ryzyko i rachunek WPanów". Jeśliby towar w drodze uległ zniszczeniu np. wskutek katastrofy kolejowej, wskutek zmoknięcia lub tp. to stratę tę ponosi adresat; byłaby ona uwzględniona przy wymiarze podatku dochodowego u adresata, jako zmniejszenie podstawy opodatkowania (bilansowego zysku).

Dlatego też całkiem jest słuszne, że kupiec transakcję odległościowego kupna towarów (Distanz-Kauf) księguje wtedy, gdy od sprzedawcy otrzymuje fakturę, tj. obrachunek za wysłany towar oraz zawiadomienie o jego dokonanym wysłaniu. Księgowanie polega na obciążeniu rachunku towarów, a uznaniu rachunku sprzedawcy, co wyraża, że towar wszedł w skład majątku adresata, z którego to powodu stał się on dłużnikiem dostawcy".

Prof. Lulek jest odmiennego zdania.

Prof. Lulek powołuje się na przepis § 2 art. 357 KZ: „Jeżeli rzecz ma być przesłana z innej miejscowości, kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy do miejsca przeznaczenia i po umożliwieniu mu jej zbadania".

*„Zobowiązanie do zapłaty, wywodzi prof. Lulek, nie powstaje tedy ani z chwilą nadania towaru do przewozu przez dostawcę, ani w chwili otrzymania faktury przez nabywcę, lecz dopiero po nadejściu towaru do miejsca przeznaczenia i po umożliwieniu nabywcy jej zbadania" (Prawidłowe księgowanie zakupna towarów, Czasopismo Księgowych w Polsce nr 6—7 z 1938 r.) *).*

Istotnie w omawianych warunkach zobowiązanie do zapłaty powstaje dopiero po nadejściu rzeczy do miejsca przeznaczenia i po umożliwieniu nabywcy jej zbadania. Jednakże nie zmienia to faktu, że towar jest nabywcy wydany (art. 301 § 1 KZ), tj. przeniesiony z posiadania sprzedawcy w posiadanie nabywcy; ostatni może nim rozporządzać jak swoją własnością, a więc odprzedać, zastawić itd. Z chwilą wydania rzeczy sprzedanej przechodzą na kupującego ko-

*) Por. również wywody A. Mardera, OBP, rb., nr 47, str. 745 i n.

rzyści i ciężary oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia (art. 304 KZ).

Prof. Lulek powołuje się dalej w swoich wywodach na przepis art. 618 KH, według którego wysyłający ma prawo rozporządzania przesyłką aż do chwili zawiadomienia przez przewoźnika odbiorcy o nadejściu towaru. Jednakże przepis ten reguluje stosunki nie między sprzedawcą i nabywcą, lecz między przewoźnikiem a dającym zlecenie. Ostatni ma to prawo w stosunku do przewoźnika, ale nie w stosunku do nabywcy.

Zresztą w myśl art. 21 ust. 5 regul. kol., jeżeli wystawiono wtórnik listu przewozowego, nadawca nie może wydać kolei dodatkowego zlecenia bez przedłożenia wtórniha. A przecież wysłanie towaru zawsze jest połączone z wysłaniem wtórnika listu przewozowego odbiorcy. Nie inaczej jest przy transporcie morskim.

Związek Izb Przemysłowo-Handlowych w swoich memoriałach do Ministerstwa Skarbu, wysunął jako argument przeciwko istnieniu obowiązku księgowania faktur natychmiast po ich otrzymaniu — zwiększenie kosztów prowadzenia księgowości (podwójna manipulacja).

Nauka księgowości powinna dążyć do jak największej oszczędności w pracy i kosztach. Ale wzgląd ten nie jest decydujący i nie może prowadzić do naruszania zasad księgowości.

Faktury stwierdzające wejście nabytego towaru w posiadanie kupca nie mogą nie być natychmiast księgowane — o ile księgowość ma odzwierciadlać w każdej chwili stan interesów kupca. Nie może księgowanie faktur zalegać z powodu niedokonania prze nabywcę odbioru, tj. sprawdzenia wydanego przez sprzedawcę towaru. Przyjęcie odmiennej zasady nie tylko godzi w naczelną zasadę księgowości, ale i prowadzić może do poważnych nadużyć: niesumienny kupiec mógłby każdy wykryty brak księgowania posiadanego towaru tłomaczyć tym, że towąr nie został jeszcze sprawdzony. Jednym z zadań prawidłowej księgowości jest stworzenie możliwych rękojmi rzetelności.

Naszym zdaniem, należy księgować nawet niesprawdzony towar (który już nadszedł lub jest w drodze), a to w następujący sposób: Wn Rachunek Towarów, Ma Rk Dostawcy wg niesprawdzonej faktury firmy... z dn.... na sumę... (przy tym księgowaniu nie należy opisywać treści faktury, wystarczy powołanie dostawcy, daty i wartości). Tego rodzaju księgowanie nie wymaga większej pracy. Księgowanie to uskuteczniać można w specjalnym „Dzienniku Kupna Niesprawdzonego" (Wn Rk Towarów, Ma Rk Dostawców).

Po sprawdzeniu zgodności faktury z towarem w naturze księgugujemy fakturę powtórnie w tymże „Dzienniku Kupna Niesprawdzonego" pod datą sprawdzenia („odbioru") towaru.

Łączną pozycję faktur już sprawdzonych przenosimy okresowo (co tydzień, co miesiąc) z Dziennika Kupna Niesprawdzonego do Dzienniki i Księgi Głownej („ieżeli kupiec dla uproszczenia swojej księgowości część transakcyj notuje w osobnej księdze, to czyni on zadość wymogom kodeksu nawet w wypadku, gdy do księgi głównej wprowadzona zostaje w miesiącu jako jedna pozycja łączna suma transakcyj", OBP, 1937, str. 640 wyrok NTA).

Proponowany sposób księgowania nie pretenduje do miana doskonałego. Mogą powstać inne, lepsze

pomysły. Ale kardynalna zasada księgowości — każda zmiana majątkowa winna znaleźć w księgowości natychmiastowe odbicie—musi być zachowana.

O ile odbiorca natychmiast po wydaniu mu przez dostawcę towaru decyduje towaru nie przyjąć, księgowanie jest zbędne (fakt nieprzyjęcia towaru winien znaleźć odbicie w korespondencji, por. art. 552 KH).

Jeśli odbiorca już po wstępnym zaksięgowaniu („wg niesprawdzonej faktury") w wyniku „odbioru" towaru decyduje odmówić jego przyjęcia, wystarczy przekreślenie wstępnego księgowania, tak iżby pierwotna treść pozostała czytelna (i w tym wypadku nieprzyjęcie towaru winno znaleźć odbicie w księgowości).

Iserzon

ORZECZNICTWO W SPRAWACH PODATKOWYCH

84.

DOCHÓD Z KOLEKTURY.

Koszt nabycia niesprzedanych przez kolektora losów loterii państwowej podlega potrąceniu od dochodu w myśl ust. 1 art. 6 ustawy o podatku dochodowym (teza).

Wygrane padające na niesprzedane przez kolektora losy stanowią zysk podatkowy.

NTA, 14 września 1938, l. rej. 349/37.

Z uzasadnienia. Przedmiotem sporu jest ustalenie dochodu podatkowego skarżącego z prowadzonej przez niego w Brześciu kolektury loterii państwowej. Skarga zarzuca, że władza bezzasadnie pominęła normy średniej dochodowości oraz twierdzenie skarżącego, że koszty wynosiły 55% uzyskanej niespornie prowizji, i ofiarowane na tę okoliczność dowody, jak również, że nie ma uzasadnienia w ustawie odmowa przez władzę pozwaną odliczenia straty na losach niesprzedanych.

NTA rozważył co następuje:

O ile chodzi o zarzut bezzasadnego pominięcia norm średniej zyskowności, twierdzeń i dowodów odwołania, to stwierdzić należy, że zarówno normy średniej zyskowności, jak w ogóle szacunek dochodu na podstawie dowodów, dotyczących przeciętnej wysokości kosztów, mają znaczenie jedynie posiłkowe i znajdują zastosowanie wówczas, gdy drogą bezpośredniego ustalenia istotnych elementów wydatków i kosztów danego podatnika, połączonych z eksploatacją danego źródła dochodu, nie można dla braku odpowiedniego materiału odliczyć w sposób możliwie zbliżony do rzeczywistego dochodu podatnika. W niniejszym wypadku skarżący został szczegółowo przesłuchany w toku postępowania i podał wszystkie, ponoszone przez siebie, wydatki. Ponieważ skarżący nie dysponował dowodami na sprawdzenie zasadności jego obliczenia wydatków, przyjęła władza niektóre z nich w wysokości podanej przez płatnika, oceniając w tej mierze pozytywnie jego zeznanie, natomiast inne sprawdziła drogą porównania z analogicznymi wydatkami innego przedsiębiorstwa kolektury loterii państwowej, stwierdzonymi

prawidłowymi księgami, i obliczyła je dla skarżącego w stosunku procentowym, odpowiadającym stosunkowi uzyskanej przez skarżącego i przez porównywane przedsiębiorstwo prowizji. Również wzięła władza pod uwagę prowadzenie przez skarżącego w tym samym lokalu i przy tych samych siłach pomocniczych drugiego przedsiębiorstwa (agentury „Orbisu"), a przez właściciela porównywanego przedsiębiorstwa — kantoru wymiany. W ten sposób doszła władza do konkretnych danych cyfrowych, pozwalających w sposób bliski rzeczywistości ustalić wydatki i koszty kolektury skarżącego, i tak ustalone wydatki potrąciła od niespornego przychodu brutto. W tych warunkach ani sięganie do norm średniej zyskowności, ani przeprowadzenie ofiarowanego przez skarżącego dowodu z biegłych na średnie koszty nie było już aktualne i władza zasadnie jedno i drugie i drugie pominęła.

O ile chodzi o *potrącenie strat na niesprzedanych losach,* to jest niesporne, że *losy takie przejmowane są przez kolektorów na własny rachunek, koszt więc ich nabycia stanowi część kosztów handlowych przedsiębiorstwa kolektury.* Z drugiej jednak strony, ponieważ losy takie biorą udział w losowaniach i padają na nie wygrane, muszą być takie *wygrane uwzględnione jako część zysków przedsiębiorstwa.*

Zarzuty zatem skargi przeciw prawnemu uzasadnieniu zaskarżonej decyzji są w tym punkcie uzasadnione. Decyzja ta jednak zawiera jeszcze dalsze uzasadnienie—mianowicie stwierdza w niej władza pozwana, że skarżący nie przedłożył dowodów na stwierdzenie, iż okazane przez niego losy były istotnie niesprzedanymi losami, przydzielonymi jego kolekturze. Przeciw tej części orzeczenia skarga żadnych zarzutów nie podnosi, mimo więc słuszności zarzutów prawnych nie może ona wzruszyć zaskarżonego orzeczenia, brak bowiem udowodnienia na żądanie władzy faktów, uzasadniających żądane potrącenie, daje władzy prawo pominięcia tego potrącenia, mimo iż byłoby ono w zasadzie prawnie uzasadnione.

Z tych powodów NTA—pomijając dołączony do skargi dowód w myśl art. 83 ust. 3 rozporządzenia o NTA (poz. 806/32 DURP)—oddalił skargę jako nieuzasadnioną.

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 9 LISTOPADA 1938 R. L. D. V. 21003/2/38

w sprawie niepodpadania krewnych wstępnych pod pojęcie członków rodziny w rozumieniu art. 10 ust. ostatni ustawy o podatku dochodowym.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31 z 1938 r., poz. 732)

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 maja 1938 r. l. rej. 5338/37.

— — — — — — — — — — — —

...Urząd Skarbowy odmówił odliczenia od ogólnego dochodu wymiaru, który podatnik wypłacił swoim rodzicom, uzasadniając tę odmowę postanowieniem art. 10

ust. ost. ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 6/36 Dz. U.), ponieważ rodzice ci nie są odrębnie opodatkowani podatkiem dochodowym.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Komisja Odwoławcza załatwiła odmownie.

To orzeczenie Komisji Odwoławczej jest przedmiotem skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył, co następuje:

Skarga zarzuca obrazę art. 10 ust. 2-gi i ost. ustawy o państwowym podatku dochodowym, podtrzymując zarzuty odwołania, że rodzice skarżącego, którzy prowadzą odrębne gospodarstwo domowe, nie należą do członków rodziny skarżącego, ponieważ nie są na jego utrzymaniu jako głowy rodziny, a wypłacany im przez skarżącego wymiar opiera się na kontrakcie.

Niespornym jest, że skarżący na podstawie kontraktu zobowiązany jest do wypłacania swoim rodzicom wymiaru w wysokości oznaczonej umową, oraz że rodzice ci nie są odrębnie opodatkowani podatkiem dochodowym. Sporną natomiast jest kwestia, czy należy uznać rodziców za członków rodziny w rozumieniu ust. ost. art. 10 ustawy.

Otóż samo brzmienie ust. ost. art. 10 ustawy nie daje jeszcze dostatecznej podstawy do rozstrzygnięcia powyższej kwestii, jednak przy wykładni tego przepisu należy opierać się na tym pojęciu członków rodziny, które ustawa określiła dla celów podatku dochodowego i uwzględnić treść art. 11 ustawy ze względu na zachodzący między tymi przepisami pewien związek rzeczowy. Wynikająca bowiem z ust. ost. art. 10 zasada nieodliczenia od dochodu płatnika procentów i periodycznych świadczeń na korzyść członków rodziny nieopodatkowanych odrębnie podatkiem dochodowym odnosi się do członków rodziny, o których mowa w art. 11 ustawy.

W rozumieniu zaś art. 11 ustawy (w brzmieniu poz. 6/36) pojęcie członków rodziny ograniczone jest do małżonka sądownie nierozłączonego i krewnych zstępnych, do których podatnik pozostaje w stosunku głowy rodziny, a wobec wspomnianego związku zachodzącego między art. 11 a art. 10 ust. ost. nie ma podstawy do zakreślenia pojęciu członków rodziny, użytemu w art. 10 ust. ost. szerszych ram. Wprawdzie według art. 28 ustawy za członków rodziny w myśl art. 26 i 27 uważa się także krewnych zstępnych i innych w art. 28 wyliczonych, jednak z wyraźnego brzmienia tego artykułu wynika, że tak rozszerzone pojęcie członków rodziny odnosi się tylko do art. 26 i 27 ustawy. **Krewni wstępni nie są zatem członkami rodziny w rozumieniu art. 10 ust. ost. ustawy.**

Mylnie więc władze skarbowe oparły odmowę odliczenia wymiaru od ogólnego dochodu na postanowieniu art. 10 ust. ost., który w rozpoznawanym wypadku nie ma zastosowania. Wyszedłszy zaś z powyższego mylnego założenia prawnego. nie zbadała władza pozwana, czy do odliczenia spornej kwoty od ogólnego dochodu zachodzą wymogi z ustępu przedostatniego art. 10, czy mianowicie oparte na umowie wymiaru periodyczne świadczenia podatnika na rzecz rodziców, które bezspornie ciążą na gruncie od nich nabytym, pozostają w związku gospodarczym z tym źródłem dochodu. Należy przy tym uwzględnić, że umowa wymiaru (Auszugsvertrag), co do której art. 96 ustawy wprowadczej do k. c. niem. utrzymał w mocy przepisy prawa partykularnego, przedstawia się według pruskiego prawa krajowego (Allgemeines Landrecht I 11 § 602, 605) jako umowa o dożywotnie zaopatrzenie (utrzymanie), jakie zastrzega dla siebie osoba zdająca majątek swój za życia jednemu z potomków, przy czym zresztą bliższe sformułowanie zasad tej umowy zależy w znacznej mierze od zapatrywań i zwyczajów ludności. Należało zatem zbadać, czy według treści konkretnej umowy wymiaru dla skarżącego jako nabywcy gruntu obciążonego dożywotnim na rzecz rodziców wymiarem dopełnienie obowiązku wypłacenia tego wymiaru jest istotnym warun-

kiem korzystania przez niego z przychodów tego gruntu, a więc i osiągania z tego źródła dochodu.

Gdy wskutek zaniechania zbadania tej istotnej dla oceny sprawy okoliczności władza pozwana dopuściła się wadliwości postępowania, należało zaskarżone orzeczenie uchylić.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 12 LISTOPADA 1938 R. L. D. V. 28081/2/38

w sprawie potrącalności z dochodu osób prawnych, opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym, strat na udziałach w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31 z 1938 r., poz. 733).

Ministerstwo Skarbu, nawiązując do ustępu ostatniego okólnika z dnia 3 marca 1931 r. — L. D. V. 1219/2/31 (urzędowy zbiór okólników z 1933 r. — str. 218 i 219), wyjaśnia, że również straty na udziałach w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością podlegają potrąceniu z dochodu osób prawnych opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym *).

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 14 LISTOPADA 1938 R. L. D. V. 17097/3/38

w sprawie obowiązku w podatku od nieruchomości od budynków Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, z których dochody obracane są na celu kultu religijnego.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31 z 1938 r., poz. 734).

Ministerstwo Skarbu zwraca załączniki sprawozdania z dnia 26 kwietnia 1938 r. Nr II. 3/4/8/Z/38 z zatwierdzeniem wniosku, przedstawionego w powołanym sprawozdaniu i z poleceniem powiadomienia o tym petenta.

Zarazem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis art. 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. Nr 88, poz. 613) — o ile dotyczy ulg i zwolnień budynków, należących do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego lub do jego osób prawnych, z których dochody służą wyłącznie celom kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych członków kościoła — **nie ma** zastowania w zakresie podatku od nieruchomości, ponieważ obowiazujący dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) w art. 2 pkt 2 takich ulg i zwolnień nie przewiduje.

Zaznacza się, że powyższa interpretacja wynika z użytych w art. 13 powołanego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. słów **„stosownie** do obowiązujących przepisów prawnych", które przesądzają o ramowym charak-

---

*) Okólnikowi temu poświęcimy artykuł.

terze tegoż art. 13, **uzależniającym** zwolnienia i ulgi w podatkach państwowych i komunalnych od przepisów poszczególnych ustaw podatkowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 14 LISTOPADA 1938 R.
L. D. V. 13463/1/37
w sprawie zbierania informacyj.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31 z 1938 r., poz. 735).

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że zachodzą przypadki zwracania się kilku urzędów skarbowych do tego samego przedsiębiorstwa z żądaniem wskazania rozmiarów obrotów, dokonanych przez to przedsiębiorstwo z jego odbiorcami lub dostawcami. W ten sposób obarcza się częstokroć zbędną pracą przedsiębiorstwa, które już za pośrednictwem właściwych urzędów skarbowych lub biur informacyjnych — uczyniły zadość obowiązkom, wypływającym z przepisów art. 60 O. P.

Celem uniknięcia tego stanu rzeczy, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urząd skarbowy, w razie braku potrzebnego materiału informacyjnego, zwracał się **bezpośrednio** o dostarczenie informacji o obrotach dokonanych przez przedsiębiorstwa z ich odbiorcami lub dostawcami tylko:

1) do tych firm, w których zbieranie informacji, zostało jemu poruczone, zgodnie z zatwierdzonym przez izbę skarbową planem (§ 77 p. 2 i 90 i. p.).

2) do firm, które w ogóle nie zostały objęte planem zbierania informacji, lecz znajdują się w okręgu urzędu skarbowego.

W przypadkach natomiast braku materiałów informacyjnych, dotyczących odbiorców lub dostawców innych — niż wymienione w ustępie poprzednim — firm, należy o dostarczenie koniecznego materiału informacyjnego zwracać się zawsze do biura informacyjnego izby skarbowej swego okręgu. Biuro to — w zależności od tego czy firma, w której mają być zebrane informacje, znajduje się w jego okręgu, czy też w okręgu innej izby skarbowej zarządzi zebranie informacji we własnym zakresie działania (ewent. za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego), bądź też zwróci się o dostarczenie informacji do biura informacyjnego właściwej izby skarbowej i w ten sposób uzyskane informacje prześle urzędowi skarbowemu.

Postanowienia niniejszego okólnika nie dotyczą jednak przypadków, gdy zachodzi konieczność uzgodnienia przez urzędy skarbowe posiadanego materiału informacyjnego z twierdzeniami zainteresowanego podatnika. W tych przypadkach urząd skarbowy może bezpośrednio zwracać się do każdej firmy o udzielenie informacyj, potrzebnych dla wyświetlenia spornych kwestyj.

W końcu Ministerstwo Skarbu zarządza, aby izby skarbowe, natychmiast po zakończeniu przez biuro informacyjne akcji rozsyłania informacyj za dany rok — zawiadamiały o tym wszystkie pozostałe izby skarbowe.

Dyrektor Departamentu.
(—) Dr. J. Lubowicki

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA

Dziennik Ustaw RP. Nr 89 z dn. 22 listopada 1938 r.

Dekrety Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 18.11.1938 o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych przepisów prawa cywinego i handlowego na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (poz. 604); — z dn. 18.11.1938 o obniżeniu oprocentowania niektórych wierzytelności długoterminowych, zabezpieczających listy zastawne oraz niektórych listów zastawnych i obligacji (poz. 607); — z dn. 21.11.1938 o usprawnieniu postępowania sądowego (poz. 609).

Dziennik Ustaw RP. Nr 90 z dn. 23 listopada 1938 r.

Dekrety Prezydenta Rzeczypospolitej: z dn. 18.11.1938 o rozciągnięciu przepipisów o sztucznych środkach słodowych na obszar odzyskanych ziem Śląska Cieszyńskiego (poz. 611) — z dn. 19.11.1938 o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (poz. 612); — z dn. 19.11.1938 o zniesieniu niektórych podatków pośrednich na obszarze odzyskanych ziem Śląska Cieszyńskiego (poz. 616); — z dn. 22.11.1938 o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy o spółdzielniach na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (poz. 617);— z dn. 22.11.1938 o bilansowaniu w złotych na obszarze odzyskanych ziem Śląska Cieszyńskiego (poz. 618); — z dn. 22.11.1938 o spółkach akcyjnych, spółkach komandytowo-akcyjnych oraz spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego (poz. 619); — z dn. 22.11.1938 o nadzorze nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego (poz. 620).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 31 z dn. 21 listopada 1938 r.

Okólniki Ministerstwa Skarbu: z dn. 9.11.1938 w sprawie niepodpadania krewnych wstępnych pod pojęcie członków rodziny w rozumienia art. 10 ust. ostatni ustawy o pod. doch. (poz. 732); z dn. 12.11.1938 w sprawie potrącalności z dochodu osób prawnych, opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym, strat na udziałach w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością (poz. 733); — z dn. 14.11.1938 w sprawie zbierania informacji (poz. 735).

KALENDARZ PODATKOWY

W grudniu 1938 r. płatne są następujące podatki:

Do 5 grudnia 1938 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w czasie od 16 do 30 listopada 1938 r.

Do 7 grudnia 1938 r. — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w listopadzie 1938 r.

Do 20 grudnia 1938 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w ciągu pierwszych 15 dni grudnia 1938 r.

Do 25 grudnia 1938 r. — zaliczka miesięczna w wysokości podatku od obrotu osiągniętego w miesiącu listopadzie 1938 r. przez a) przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, b) przedsiębiorstwa przemysłowe I, II, III, IV i V kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi i c) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia.

Do 31 grudnia 1938 r. — świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne na rok 1939.

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności w grudniu 1938 r. oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w grudniu 1938 r.

PORADNIA

677. *Ha-Pe, Oświęcim.*

1. **Księgowanie przez odbiorcę faktur** (wysyłanych przez dostawcę zagranicznego w chwili załadowania towaru) **nie w momencie otrzymania faktury,** lecz **dopiero po uzyskaniu zezwolenia przywozowego** (umożliwiającego dysponowanie towarem magazynowanym np. u spedytora w Gdyni) nie odpowiada wymaganiom władz skarbowych (ob. OBP, 1938, str. 659). Należy zatem faktury księgować w chwili ich otrzymania: Ma Dostawcy, Wn Surowce (Towary) w drodze (por. OBP, 1937, str. 278). Za dopuszczalne ze stanowiska Ministerstwa uważać należy również tymczasowe księgowanie faktur **w specjalnej księdze pomocniczej kontowanej organicznie związanej z księgowością. Sama ewidencja faktur** przychodzących nie jest wystarczająca (pismo Min. Sk. do Związku I.P.H. z d. 12.91938 LDV 16809/1/38).

2. **Rok gospodarczy** nie musi pokrywać się z kalendarzowym, lecz może być obrany dowolnie (np. 1.IV.—31.III.).

3. W sprawie transakcji gotówkowych bezimiennych pisaliśmy już niejednokrotnie (por. OBP, 1938, str. 723, odp. nr 632 i tam powołane odpowiedzi).

4. **Członek zarządu sp. z ogr. odp., pozostający do niej w stosunku najmu pracy,** podlega ubezpieczeniu, jak każdy inny pracownik.—Łączące go z udziałowcem spółki pokrewieństwo lub powinowactwo jest bez znaczenia.

678. *Krug.*

Ma Pan rację, twierdząc, że na sposób księgowania nie powinna wpływać okoliczność, czy **towar jest nadsyłany za pobraniem** za pośrednictwem poczty, wzgl. kolei, czy też prywatnego przedsiębiorstwa ekspedycyjnego. Sądzimy jednak, inaczej niż Pan, że w każdym razie **można wprost obciążyć dostawcę za wypłaconą sumę zaliczenia,** bez względu na to, jakie przedsiębiorstwo ją inkasuje dla dostawcy, ponieważ zapłata taka zwalnia zawszę odbiorcę od zobowiązania w stosunku do dostawcy.

679. *H. A.*

1. Zachodzi obowiązek wykupienia świadectwa przemysłowego.

2. Na podstawie przytoczonych szczegółów nie można wydać sądu o całokształcie prowadzonej przez Pana księgowości. — Jeżeli Panu chodzi o wpływ na jej ocenę braku księgi składowej, ob. wyrok NTA i naszą glosę w OBP, nr 31, rb., str. 500 i n.

3. **Przechowywanie dokumentów (wewnętrznych) dotyczących wewnętrznej wysyłki towaru z fabryki do własnego składu,** nie jest konieczne. Nie ma tu bowiem miejsca zdarzenie gospodarcze wymagające księgowania, wobec czego wspomniane dokumenty (w szczególności grzbiety kwitów „przesyłkowych") nie stanowią dowodów księgowych.

4. Objęcie zamknięciem rachunkowym więcej niż 12 miesięcy, ze względu na zaprowadzenie ksiąg handlowych w drugiej połowie roku kalendarzowego, nie wymaga uzyskania na to zgody władzy skarbowej (por. § 20 ust. 2 rozp. wyk. do ustawy o pod. doch.).

680. *Lon.*

1 — 2. Jeżeli chodzi o podatek od obrotu, rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy (art. 4 ust. 2 ustawy o pod. przem.). Ponieważ zaprowadzenie ksiąg wśród roku podatkowego nie uprawnia do korzystania w tym roku z ulgowej stawki podatku, bez znaczenia jest rozpoczęcie okresu księgowego z dniem założenia ksiąg.

3. Księgowanie zakupów z wartością 1 zł. („symboliczna złotówka"), aby dopiero po kilku miesiącach wpisać rzeczywistą sumę, a to ze względu na (rzekomą) niemożność wcześniejszego rozliczenia się z dostawcą, nie jest, zdaniem naszym, właściwe.

4. **Obowiązek ubezpieczenia pracownika** nie jest zależny od sposobu obliczania jego wynagrodzenia.

5. Okres wypowiedzenia pracownika umysłowego wynosi 3 miesiące bez względu na ilość przepracowanych lat.

6. Nie posiadamy w tej sprawie informacji.

7. Od opłat od czynszu dzierżawnego **na rzecz Funduszu Pracy** nie są zwolnione **budynki nowowzniesione.**

681. *W. D. R. Łódź.*

1. Stanowi usterkę w księgowaniu, jeżeli **zwróconego przez klienta towaru, który uległ zepsuciu, nie zapisano w prowadzonej księdze składowej** jako przychodu, by go później wyksięgować na straty. **Nie jest to jednak usterka tak doniosła,** aby mogła — nawet gdy nie stanowi odosobnionego przypadku — prowadzić do odrzucenia ksiąg.

2. W razie odrzucenia ksiąg byłaby zastosowana do całego obrotu stawka 1,7%.

3. **Księgi dotyczące komisu, stanowią część składową ogólnej księgowości. W razie uznania jej za nieprawidłową, podatek będzie wymierzony w powyższej wysokości (1,7%) również od obrotu towarem komisowym.**

682. *J. W.*

Jedną księgowość można prowadzić również **dla kilku odrębnych przedsiębiorstw,** nie tylko zaś wtedy, gdy chodzi o centralę i oddział sprzedaży. Z drugiej strony, nawet w tym ostatnim przypadku, **oddział może prowadzić samodzielną księgowość** (por. OBP. 1937, str. 573 i n.). — Pod względem podatkowym nie ma różnicy, czy kupiec będzie prowadził jedną, czy kilka księgowości. Decydować tedy muszą względy techniczne, wchodzące w grę w poszczególnym przypadku. Zwrócić tylko należy uwagę na tę okoliczność, że **prowadzenie zupełnie odrębnych księgowości może zapewnić jednemu przedsiębiorstwu korzystanie z ulg podatkowych, związanych z prawidłową księgowością, nawet w razie uznania za nieprawidłowe ksiąg drugiego przedsiębiorstwa, co**

nie jest możliwe, gdy oba przedsiębiorstwa objęte są jedną księgowością.

683. *M. i J. W.*

O ile nam wiadomo, Lwowska Izba Skarbowa nie wydała okólnika w sprawie badania ksiąg handlowych na wzór okólnika Izby Skarbowej w Poznaniu (OBP, 1938, str. 705). Na ten okólnik należy się powoływać w całej Rzeczypospolitej, jako na dowód słuszności pewnych zasad, obowiązujących przy badaniu ksiąg handlowych.

684. *Z. W.*

1. U osób fizycznych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, **opusty,** uzyskiwane od poszczególnych dostawców w drodze obniżenia pierwotnej ceny za dostarczony na kredyt towar, stanowią **zysk podatkowy,** chyba że opusty są uzyskiwane od wierzycieli **w związku z położeniem materialnym dłużnika w celu uzdrowienia jego stosunków majątkowych — jako „zysk sanacyjny"** (ob. w tym przedmiocie nasz artykuł w OBP, 1937, str. 460, i wyrok NTA, OBP, 1938, str. 621).

2. Opłacany przez właściciela przedsiębiorstwa jednoosobowego, podatek dochodowy nie musi być (jako jego wydatek osobisty) księgowany w księgach przedsiębiorstwa. Podatek ten nie może być w żadnym razie odliczony od dochodu.

685. *Zel.*

Właściciel apretury, który bez wiedzy dostawcy wydaje wykończony towar odbiorcy, zamiast czekać — zgodnie z umową zawartą z dostawcą, na „zwolnienie" przezeń tego towaru (co następuje po zapłaceniu przez odbiorcę należności za towar), dopuszcza się **przestępstwa z art. 269 k.k.** („kto, zajmując się na podstawie przepisu prawnego lub umowy sprawami majątkowymi innej osoby, działa na jej szkodę, podlega karze więzienia do lat 5"). Tej samej karze podlega i odbiorca, otrzymujący w powyższy sposób towar, jako podżegacz. Sądzimy, że powyższy stan rzeczy zwalnia nas od potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie, jak powinien odbiorca księgować otrzymany towar.—Nauka buchalterii nie zawiera, oczywiście, wskazań w przedmiocie księgowania czynności nielegalnych.

2. W większych przedsiębiorstwach dla uniknięcia księgowania drobnych wydatków prowadzi się „małą kasę" w formie księgi pomocniczej i odpowiedniego Rku Małej Kasy. Dla udokumentowania tych drobnych wydatków wystarczy dowód wewnętrzny w postaci raportu kasowego.

3. Depozyty (otrzymane lub wydane) podlegają zaksięgowania na osobnych rkach o odpowiedniej nazwie. Przy sporządzeniu bilansu można je umieścić pod linią zamknięcia bilansu.

686. *X—45.*

1. **Samo zawarcie umowy giełdowej, choćby została już wręczona karta umowy, nie stanowi zaszłości gospodarczej,** podlegającej księgowaniu.

2. **Obowiązek prowadzenia przez zakłady przemiału zboża od dnia 1.8 1938 r. księgi obrachunkowej,** wykazującej m. in. ile otrzymano mąki z przemielonego zboża, jest prawnie nakazany (zob. DURP, 1938 poz. 477).

687. *Księgowy 2 spółek.*

Stan faktyczny. Spółka z ogr. odp. AL, w myśl umowy, zawartej ze spółką akc. AS, wybudowała na placu tej ostatniej dzierżawionym przez AL halę maszynową z własnych funduszów. Po trzech latach, w myśl tejże umowy hala przechodzi na własność AS bez odszkodowania. AL w ciągu tych trzech lat nie płaci komornego. Jak należy księgować?

1. **Koszty budowy** hali stanowią **dla AL wyłożone z góry komorne za okres trzyletni.** Należy je zatem zapisać na mającym charakter przechodni rachunku „Kosztów Budowy Hali", uznając ten rachunek corocznie $^1/_3$ wysokości tych kosztów w ciężar Rku Kosztów Handlowych. Można również traktować

prawo korzystania z hali jako aktyw, zużywający się w ciągu 3 lat, a zatem— łokonywać co rok odpisów na straty za pośrednictwem Rku Funduszu Amortyzacyjnego.

2. Jeżeli chodzi o AS, **hala wybudowana na jej placu, zostaje odrazu jej własnością** (art. 553 kod. Nap.). Wartość hali stanowi pobrane z góry komorne za 3 lata. Należy zatem uznać Rk Przechodni Komornego za Halę w ciężar Rku Nieruchomości za koszt budowy hali. Ten Rk Przechodni należy uznawać corocznie $^{1}/_{3}$ kosztów budowy hali na dobro Rku strat i zysków (przychód z tytułu komornego za halę). Niezależnie od tego hala podlega amortyzacji, jak każdy stały obiekt majątkowy AS.

688. *I. T. Lwów.*

Nie widzimy sprzeczności między art. 2 ust. 3 Dekretu o podatku od lokali („podatkowi od lokali nie podlegają... 3) lokale lub ich części, zajęte przez zakłady przemysłowe") a przepisem § 9 ust. 2 rozp. wykon.

Dekret, mówiąc o zakładzie przemysłowym, odsyła do ustawy o podatku przemysłowym, która uznaje pomieszczenia, znajdujące się poza obrębem zakładu przemysłowego nie za „integralną część" (jak Pan mylnie mniema) tego zakładu, lecz za „odzielny skład" (art. 22). Dlatego więc przepis § 9 ust. 2 Rozp. Wyk. jest w zgodzie z przytoczonym postanowieniem Dekretu, gdy zwolnienie lokali, zajętych na biura, składy, pomieszczenia gospodarcze itp. zakładów przem. uzależnia od ich znajdywania się „przy zakładach przemysłowych (w tym samym budynku, w którym mieści się zakład przemysłowy, lub w obrębie kompleksu budynków, zajętych przez taki zakład").

689. *J. S. i S-ka.*

1. Stanowisko Izby Skarbowej w Poznaniu w przedmiocie księgowania faktur (OBP, 1938, str. 707) jest wyraźne: nie można odkładać **księgowania otrzymanej faktury** do chwili nadejścia towaru, chyba że rozpiętość czasu wynosi najwyżej 5 dni.

2. Zaksięgowaniu faktury nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że **towar nadejdzie dopiero w następnym roku buchalteryjnym.** W inwentarzu należy uwzględnić również towar będący w drodze (ewent. w oddzielnej pozycji) jako wchodzący już, z chwilą wysłania przez dostawcę, w skład majątku przedsiębiorstwa odbiorcy.

3. Stanowisko Urzędu jest **zgodne z orzecznictwem NTA. Obniżka ceny sprzedażnej** towaru, przyznana przez sprzedawcę **w innym okresie podatkowym,** aniżeli ten, w którym zawarto dotyczącą transakcję sprzedażną, nie podpada pod pojęcie bonifikaty w myśl końcowego ustępu art. 5 (NTA z 10.5 1930, l. rej. 2773/28; tak samo — NTA z 10.12 1935 l. rej. 777/33 OPA poz. 1350). Natomiast „jeżeli przedsiębiorstwo przyznaje odbiorcom określone procentowe zniżki (rabaty) od podstawowej ceny w zależności od ilości pobranego towaru, to obrót podatkowy stanowi jedynie przychód brutto po potrąceniu rabatów, przy czym bez znaczenia jest okoliczność, że wysokość tego dochodu może być ustalona dopiero po upływie okresu podatkowego — (NTA z 23.3 1933 r. l. rej. 9838/30; OPA, poz. 333). — Omawiane zagadnienie nie pozostaje w żadnym stosunku do zasady ciągłości bilansowej, która polega na zgodności bilansów zamknięcia i otwarcia.

690. *L. K. Łódź.* Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają poza przedsiębiorstwami na zysk obliczonymi tylko wyraźnie wymienione zajęcia przemysłowe i samodzielne zajęcia zawodowe (art. 1 ustawy o pod. przem.). Skoro **zajęcie „manipulanta"** w zakresie przemysłu włókienniczego nie jest zorganizowane w formie przedsiębiorstwa i nie jest objęte ustawowym spisem zajęć przemysłowych, wzgl. wolnych zajęć zawodowych, nie powstaje obowiązek podatkowy w zakresie cytowanej ustawy (zgodnie z orzeczeniem NTA, z 8.2.1933 r., L. rej. 8088/31, OPA, poz. 292).

Skorowidz rzeczowy

*) O—oznacza: dział „Orzecznictwo", Ok—dział „Okólniki", P—dział „Poradnia"
**) Liczby oznaczają stronice.

Wydawca: Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8
Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31
Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50
Konto P. K. O. 22.308 — Przekaz rozrachunkowy Nr. 176 — Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półrocz., 18 rocznie
Ceny ogłoszeń: 1 str. zł. 200—1/2 str. zł. 100—1/4 str. zł. 50—1/8 str. zł. 25

Redaktor odpowiedzialny: **Józef Filip Hoppenfeld** Druk Wydawnicza, Warszawa, Kacza 15